

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Jana Čížka a Mgr. Lenky Oulíkové ve věci

žalobkyně: **OPTAGLIO a.s.**, IČO: 48950076,
sídlem Obora 20, 267 23 Lochovice,

proti

žalovanému: **Generální ředitelství cel**,
sídlem Budějovická 7, 140 00 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 5. 2018, č. j. 26931-2/2018-900000-314,

takto:

I. **Žaloba se zamítá.**

II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Celního úřadu pro Středočeský kraj (dále jen „celní úřad“) ze dne 4. 4. 2018, č. j. 30497-6/2018-610000-12 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím celní úřad uznal žalobkyni vinnou z přestupku podle ustanovení § 48 odst. 3 písm. b) zákona č. 242/2016 Sb., celního zákona, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „celní zákon“), kterého se dopustila tím, že v rozporu s ustanovením článku 15 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 952/2013, kterým se stanoví celní kodex Unie (dále jen „celní kodex Unie“) deklarovala v celním prohlášení ev. č. 16CZ61000012FUKQD2 ze dne 29. 7. 2016 v kolonce 33 (zbožový kód) nesprávné údaje o sazebním zařazení zboží. Žalobkyně nesprávně zařadila zboží „*stroj určený k výrobě reliéfů kovových hologramů pomocí tlaku a teploty do plastové fólie soustavou*

válců - WIDE WEB HARD EMBOSsing MACHINE WEB WIDTH 700 MM“ popsané v kolonce 31 (popis zboží) jako „*Stroje, přístroje a zařízení pro zhotovování tiskařských pomůcek-ostatní embosovací stroj se širokým válcem určený k lisování hologramů-WIDE WEB HARD EMBOSsing MACHINE WEB WIDTH 700 MM 1 kus*“ do podpoložky kombinované nomenklatury (dále též „KN“) 8442 30 99 TARIC kód 00, přičemž předmětné zboží mělo být správně zařazeno do podpoložky KN 8420 10 80 TARIC kód 90. Za toto jednání žalobkyni podle ustanovení § 48 odst. 4 celního zákona uložil celní úřad pokutu ve výši 5 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobkyně předně namítá, že jí bylo odňato právo na přezkum rozhodnutí ohledně naplnění liberačních důvodů. Uvedla, že celní úřad její námitky paušálně odmítl a svůj závěr založil pouze na údajném přímém ovlivnění obsahu celní deklarace v důsledku pokynu žalobkyně. Žalovaný, aniž žalobkyni umožnil tuto spekulaci celního úřadu vyvrátit, doplnil vlastní odůvodnění, proč žalobkyní namítané okolnosti liberační důvod nezakládají, a prvostupňové rozhodnutí tedy potvrdil na základě zcela jiných důvodů. Tím, že žalovaný nahradil úvahu celního úřadu, která měla být učiněna v prvostupňovém rozhodnutí a následně přezkoumána v odvolacím řízení, došlo k odnětí instance.
3. Dále žalobkyně namítá, že uložená sankce je v rozporu s jejím účelem (s ohledem na průběh řízení ve věci vyměření cla). Pochybení při zařazení mohlo vzniknout i při vynaložení veškerého úsilí a odborné péče, neboť po žalobkyni nelze spravedlivě požadovat, aby byla v oboru celní deklarace schopnější než celní orgány, které jsou po odborné a personální stránce lépe vybaveny. Celní úřad nebyl schopen za šest měsíců trvání následné kontroly dospět ke správnému zařazení a popisu zboží, jež nesprávně považoval za tiskařský stroj. Sazební zařazení nepovažoval za jednoznačné ani žalovaný, který si od žalobkyně vyžádal k podanému odvolání dvě doplňující vyjádření a dospěl k odlišnému posouzení než celní úřad, přičemž sám svůj názor v průběhu odvolacího řízení revidoval. K tomu přistupuje ještě předběžné stanovisko pracovnice celního úřadu, s níž zástupkyně žalobce prostřednictvím e-mailové komunikace zařazení konzultovala. Celní úřad ani žalovaný tedy nebyli schopni dojít ke správnému závěru o zařazení zboží na první pokus. Žalobkyně navíc měla na celní deklaraci omezený čas. Postižení žalobkyně za zařazení zboží, které nebyl celní úřad schopen učinit po dobu několika měsíců a žalovaný toho nebyl schopen na první pokus, není v souladu s účelem uložení sankce, která postrádá jakoukoli preventivní funkci a představuje svévoli orgánů celní správy. Tato otázka nebyla v řízení řešena, a napadené rozhodnutí je proto dle žalobkyně nepřezkoumatelné.
4. Žalobkyně uvádí, že nemohla předvídat komplikovanost sazebního zařazení. Stroj se nikterak nevymyká dalšímu vybavení žalobkyně a žalobkyně měla jednoznačnou představu o jeho využití. V souladu s tímto náhledem a zbožíznaleckou otázkou „*k čemu to je*“ poskytla informace zvolené zástupkyni. Neměla důvod pochybovat o správnosti jejího závěru, který byl potvrzen též předběžným stanoviskem pracovnice celního úřadu. Nepřímé zastoupení ani závazné stanovisko, které by s ohledem na relativně malou hodnotu stroje bylo dle žalobkyně zcela zjevně nepřiměřené, nepovažovala za účelné. Žalobkyně by neměla být trestána za to, že okamžitě nezjistila složitost celního zařazení. Pokud by měla indicie možného vzniku pochybností, výše uvedené možnosti by využila. Dle žalobkyně žalovaný nesprávně spojuje nepřímé zastoupení s liberačním důvodem. Žalobkyně si navíc nemohla zvolit nepřímé zastoupení, jelikož zboží pořídila za pomoci dotace a nesplnila by požadavek prokazatelnosti výdajů. Zdůrazňuje, že opakované pochybení orgánů celní správy, u nichž lze předpokládat, že odbornou péči vynaložily,

dokládá, že k pochybení mohlo dojít i při vynaložení odborné péče. Proto zde dle žalobkyně existuje liberační důvod. Pokud by k pochybení nemohlo při vynaložení odborné péče dojít, ačkoli k němu na straně celních orgánů došlo, implikovalo by to, že nebyla celními orgány vynaložena, což by mohlo zakládat odpovědnost za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem a zdůrazňovalo svévolný charakter sankce.

5. Žalobkyně dále spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí v tom, že není možné současně zastávat názor, že při vynaložení odborné péče nemohlo k pochybení dojít, orgány celní správy odbornou péči vynaložily a nijak nepochybily, byť ke správnému výsledku dospěly celní orgány na třetí pokus. Taková tvrzení jsou ve vzájemném logickém rozporu.
6. Žalovaný navrhuje žalobu zamítnout. Argumentace celního úřadu o odpovědnosti žalobkyně nebyla postavena na skutečnosti, že žalobkyně dala pokyn k sazebnímu zařazení zboží. Tuto skutečnost zjištěnou v průběhu daňového řízení celní úřad použil pouze k objasnění institutu přímého zastoupení. Jelikož žalobkyně podala celní prohlášení v přímém zastoupení, a tedy na vlastní účet a vlastní odpovědnost, je irelevantní, zda dala pokyny pro sazební zařazení zboží celní deklaraci. Odmítá, že by se nevypořádal s odvolací námitkou, že uložení sankce odporuje jejímu účelu, jestliže celní úřad a žalovaný posouzení celního zařazení zboží několikrát změnily. Dle žalovaného představuje revidování právního názoru na sazební zařazení zboží běžnou součást řízení, v němž je zkoumáno sazební zařazení zboží. Takové řízení je zpravidla složité a právní názor na sazební zařazení zboží je mnohdy revidován, neboť v průběhu dokazování vyvstávají nové skutečnosti, které je nutné zohlednit. Tato skutečnost nesvědčí o „maximální složitosti“ sazebního zařazení, ale o tom, že správce daně přihlížel ke všem novým skutečnostem a v průběhu řízení je reflektoval. Určení sazebního zařazení zboží je složité ze své podstaty, a proto v této oblasti působí odborné podnikatelské subjekty a existuje veřejnoprávní nástroj v podobě žádosti o závaznou informaci o sazebním zařazení zboží. Žalovaný v napadeném rozhodnutí tyto možnosti uvedl. Žalobkyně měla možnost zvolit přímé či nepřímé zastoupení, přičemž v případě nepřímého zastoupení by odpovědnost za provedené sazební zařazení zboží nenesla. Nemožnost využít nepřímé zastoupení s ohledem na způsob financování nebyla v předchozím řízení namítána a žalovaný ji není schopen z dostupných podkladů posoudit. Případný vliv dotačního programu na formu zastoupení však nemůže mít za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť forma zastoupení není liberačním důvodem, ale toliko způsobem přenosu odpovědnosti. Veřejnoprávním institutem zaručujícím správnost sazebního zařazení zboží je závazná informace dle článku 33 celního kodexu Unie. Držitel závazné informace má po dobu její platnosti jistotu, že sazební zařazení zboží v závazné informaci uvedené je správné. Zpochybňuje tvrzení žalobkyně, že se jednalo o zboží relativně malé hodnoty, u něhož by využití institutu závazné informace či nepřímého zastoupení bylo nepřiměřené. Poukazuje na skutečnost, že nesprávným sazebním zařazením zboží došlo k úniku na cle ve výši 49 555 Kč, což naopak svědčí o značné hodnotě dovezeného zboží. Pokud žalobkyně uvádí, že měla jednoznačnou představu o použití stroje, žalovaný zdůrazňuje, že otázka „*ke čemu to je*“ je pouze jednou ze zbožíznaleckých otázek. Pokud bylo sazební zařazení zboží stanoveno pouze s důrazem na ni, nebylo provedeno důsledně. Na tom nic nemění neformální konzultace s celním úřadem, která nemá závazný charakter. Těchto skutečností si měla být žalobkyně, která je odpovědná za správnost údajů uvedených v celním prohlášení, vědoma, případně o nich měla být poučena svým přímým zástupcem, což je věcí jejich soukromoprávního vztahu.

7. K namítanému porušení procesních práv žalobkyně odnětím práva na přezkum rozhodnutí ohledně otázky naplnění liberačních důvodů žalovaný poukazuje na to, že žalobkyně v prvoinstančním řízení nevyužila příležitosti dostavit se k provádění dokazování a nevyjádřila se ani při vyrozumění o ukončení dokazování k nashromážděným podkladům pro vydání rozhodnutí. Celní úřad námitky uvedené v odporu vypořádal a žalovaný argumentaci celního úřadu pouze rozvedl. Žalobkyně nebyla v pozici odvolatele zkrácena na právech a nebyl jí upřen první stupeň správního řízení. Zdůrazňuje, že žalobkyně mohla využít institutu závazné informace, což neučinila. Jestliže žalobkyně využila přímého zastoupení, musela být připravena nést odpovědnost za správnost údajů uvedených v prohlášení dle článku 15 odst. 2 celního kodexu Unie a nevyvinula veškeré možné úsilí, které po ní bylo možné požadovat, aby porušení právních předpisů zabránila. Dále žalovaný odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž odvolací námitky žalobkyně vypořádal.
8. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání řádných opravných prostředků, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud posoudil žalobu v rozsahu uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední soud neshledal.
9. Soud o věci rozhodl bez jednání, neboť účastníci na výzvu soudu nesdělili, že by s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasili, a má se tedy za to, že s tímto postupem souhlasí (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
10. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou spatřovala žalobkyně v tom, že se žalovaný nevypořádal s otázkou, zda je v souladu s účelem sankce postižení žalobkyně za zařazení zboží v situaci, kdy celní orgány nepovažovaly zařazení za jednoznačné a své závěry měnily. Žalobkyně v odvolání z těchto skutečností dovozovala, že pochybení při zatřídění mohlo vzniknout i při vynaložení veškerého úsilí a odborné péče, a spojovala s nimi existenci liberačních důvodů. Současně poukazovala na to, že celní deklarace se opírala o předběžné, byť neoficiální stanovisko pracovníce celního úřadu, a že obsah celního prohlášení je přičitatelný přímé zástupkyni, na níž se žalobkyně obrátila, aby si zajistila úplné a správné vyplnění prohlášení.
11. O nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů lze hovořit v situaci, kdy se správní orgán v rozhodnutí o opravném prostředku řádně nevypořádá se všemi námitkami, které v něm byly uplatněny (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84, či ze dne 7. 9. 2011, č. j. 6 Ads 99/2011-43).
12. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí touto otázkou zabýval a svou úvahu, proč nelze považovat změnu názoru na celní zařazení zboží v průběhu řízení, složitost sazebního zařazení, ani přímé zastoupení celní deklarantkou za liberační důvod, odůvodnil. Vysvětlil, že v daňovém řízení je v průběhu dokazování názor měněn v souladu se zjištěnými podklady. Skutečnost, že je názor o sazebním zařazení měněn, svědčí pouze o tom, že celní úřad a žalovaný přihlíželi ke všem zjištěným skutečnostem. Pokud jde o složitost zařazení zboží, poukázal zejména na možnost zajistit si závazné sazební zařazení, jež garantuje správnost sazebního zařazení, které žalobkyně nevyužila. Žalovaný poukázal též na judikaturu, z níž vyplývá, že subjekt domáhající se aplikace liberačních důvodů musí prokázat, že ani přes veškeré úsilí, které bylo možné po něm požadovat k tomu, aby

zabránil porušení povinnosti, se porušení povinnosti nepodařilo zabránit (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2014, č. j. 4 As 123/2014-33), respektive že musí „prokázat, že byla účinně veškerá rozumná opatření, aby ke správnímu deliktu nedošlo, přičemž skutečnost, že taková opatření mohou být organizačně náročná či ekonomicky méně efektivní ještě neznamená, že je vůbec není možné požadovat. Nelze totiž bez dalšího říci, že po pachateli správního deliktu nelze požadovat takové úsilí, které by pro něj představovalo např. zvýšené náklady“ (rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 14. 3. 2016, č. j. 30 A 8/2014-57). Zdůraznil, že informace poskytnuté neformální cestou prostřednictvím e-mailové konverzace jsou pouze orientačního charakteru a nelze je stavět najisto jako správné. Ani propuštěním zboží do navrhovaného celního režimu nebyla správnost údajů v celním prohlášení potvrzena, k tomu odkázal na nálezný Ústavního soudu ze dne 12. 6. 2001, sp. zn. II. ÚS 68/01. Svůj závěr dále odůvodnil tím, že uplatnění liberačních důvodů je výjimkou z obecného pravidla. Jejich účelem je zabránění sankce ve zcela výjimečných případech, kdy by uložení sankce odporovalo jejímu smyslu. Složitost sazebního zařazení zboží představuje běžnou skutečnost, stejně jako volba zástupce. Pokud by složitost celního zařazení či volba zástupce byla akceptována jako liberační důvod, liberační ustanovení by bylo aplikováno ve velkém množství případů a ztratilo by povahu výjimky z obecného pravidla. Ztotožnil se s celním úřadem, že v případě přímého zastoupení leží odpovědnost za správné zařazení zboží na zmocniteli, který volbou této formy zastoupení riziko akceptuje. Je pak na žalobkyni, aby případně nesprávnost zařazení a náhradu škody uplatnila v rámci smluvního vztahu vůči zástupci. Z výše uvedeného je patrné, jakým způsobem žalovaný předmětnou otázku posoudil a na základě jakých úvah, dospěl k závěru, že podmínky liberace z odpovědnosti nejsou dány. Úvahy lze považovat za logické a racionální. Žalovaný v návaznosti na odvolací námítky namítané skutečnosti posuzoval z pohledu naplnění liberačních důvodů, které v nich žalobkyně spatřovala. Rozpor s účelem sankce žalobkyně výslovně v odvolání nenamítala, a nelze tedy žalovanému vytýkat, že se s touto námitkou nezabýval explicitně. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí a hodnocení namítaných skutečností je nicméně zřejmé, že uložení sankce za předmětné protiprávní jednání za odporující jejímu účelu nepovažoval. Soud neshledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné ani z důvodu vnitřních logických rozporů, neboť tři tvrzení, která dle žalobkyně nemohou vedle sebe obstát (a totiž, že k pochybení nemohlo dojít při vynaložení odborné péče, že ji orgány celní správy vynaložily a nepochybily, a že ke správnému výsledku dospěly na třetí pokus) napadené rozhodnutí neobsahuje a jeho závěry na nich nejsou založeny. Námitky nepřezkoumatelnosti tedy nejsou důvodné.

13. K namítanému odnětí práva na přezkum rozhodnutí soud uvádí, že správní řízení je ovládáno tzv. zásadou jednotnosti řízení, tedy tvoří jeden celek a vady prvostupňového řízení i rozhodnutí lze odstranit v řízení odvolacím (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2003, č. j. 7 A 124/2000-39, a dále např. rozsudek ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 As 280/2016-23, či ze dne 26. 7. 2017, č. j. 2 As 323/2016-45). Žalovaný proto nepochybil, pokud základní úvahu celního úřadu ohledně nenaplnění liberačních důvodů, kterou prvostupňové rozhodnutí obsahovalo, v napadeném rozhodnutí rozvedl a doplnil. Výsledná podoba odůvodnění a vypořádání námitek týkajících se existence liberačních důvodů v napadeném rozhodnutí je plně přezkoumatelná. Soud souhlasí s žalovaným, že důvodem, pro který celní úřad odmítl zastoupení žalobkyně jako liberační důvod, nebyly případné pokyny zástupkyni, ale povaha přímého zastoupení. Soud se též ztotožňuje s žalovaným, že za dané situace bylo nadbytečné se otázkou (ne)udělení pokynů zabývat.

Celní úřad se kromě namítaného zastoupení celním zástupcem zabýval, byť toliko dílčím způsobem, též namítanou změnou názoru celních orgánů na zařídění zboží a v tomto směru objasnil povahu rozhodnutí o propuštění zboží, ve kterém se nerozhoduje o zařídění zboží. Je z něj rovněž patrné, že rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 26. 1. 2018, které pravomocně řeší zařídění předmětného zboží, bylo vydáno až po doplnění dalších informací o zboží. Na tyto závěry, jak bylo uvedeno, žalovaný navázal, prvostupňové rozhodnutí neměnil a nedostatky odůvodnění prvostupňového rozhodnutí v odvolacím řízení v souladu se zásadou jednotnosti řízení napravil. Tato zásada je též plně v souladu s článkem 44 celního kodexu Unie, jehož odstavec 4 stanoví povinnost členských států zajistit, aby řízení o opravném prostředku umožnilo rychlé potvrzení nebo opravu rozhodnutí celních orgánů. Námitka porušení procesních práv tedy není důvodná.

14. Soud nesouhlasí s žalobkyní, že by s ohledem na tvrzené skutečnosti uložení pokuty odporovalo jejímu účelu. Odpovědnost právnických a fyzických osob (podnikatelů) za celní delikt poskytnutí nesprávného údaje správci cla v rozporu s přímo použitelným předpisem Evropské unie je koncipována jako odpovědnost objektivní. Dle ustanovení § 52 odst. 1 celního zákona „*právnická nebo podnikající fyzická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila.*“ Z ustanovení § 52 odst. 1 celního zákona i ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že bylo na žalobkyni, aby tvrdila a prokázala konkrétní skutečnosti odůvodňující uplatnění liberace (viz např. rozsudky ze dne 19. 9. 2014, č. j. 4 As 123/2014 – 33, ze dne 2. 7. 2015, č. j. 9 As 212/2014-21, ze dne 1. 9. 2016, č. j. 10 As 167/2015-35 nebo ze dne 18. 8. 2017, č. j. 5 As 183/2016-22). Žalobkyní značně obecně namítané skutečnosti liberační důvod nenaplnily.
15. Změna názoru celních orgánů na sazební zařazení zboží, k němuž dojde v průběhu následné kontroly po propuštění zboží a doměřovacím řízení, ani složitost sazebního zařazení, samy o sobě nepředstavují důvod pro liberaci ve smyslu shora citovaného ustanovení, neboť žádným způsobem neprokazují vynaložení úsilí na straně žalobkyně. Nelze přehlédnout, že žalobkyně z těchto skutečností toliko dovozuje, že k pochybení *mohlo* dojít i při vynaložení odborné péče, netvrdí však a neprokazuje, že by žalobkyně, respektive její zástupkyně, odbornou péči (a veškeré úsilí, které bylo možno požadovat) vynaložila. Nutno dodat, že průběh doměřovacího řízení, na který žalobkyně poukazuje, svědčí pouze o tom, že odvolací orgán změnil nesprávné zařídění provedené celním úřadem po doplnění dalších informací o předmětném zboží, které si vyžádal v návaznosti na skutečnosti uvedené v odvolání žalobkyně a jeho doplnění, a stanoviska příslušného odboru, nikoli o mimořádné složitosti tohoto zařídění. To dokládá též obsah správního spisu připojeného ve věci vedené u zdejšího soudu pod spisovou značkou 55 Af 10/2018, pod kterou je projednávána žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 1. 2018, č. j. 238-5/2018-900000-311 (výzva k doplnění odvolání ze dne 1. 11. 2017, doplnění odvolání datované 19. 9. 2017, stanovisko ze dne 29. 11. 2017, výzva k vyjádření ze dne 7. 12. 2017, vyjádření žalobkyně ze dne 4. 1. 2018, výzva k doplnění odvolání ze dne 4. 1. 2018, vyjádření ze dne 5. 1. 2018, výzva ze dne 18. 1. 2018, rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 1. 2018, č. j. 238-5/2018-900000-311). Z průběhu řízení, které předcházelo vydání rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 1. 2018, neplyne, že by žalovaný správné zařídění „nebyl schopen učinit na první pokus“ (odlišná zařídění uváděná v interním sdělení - žádosti o stanovisko adresované oddělením správních činností celnímu odboru svědčí pouze o potřebě využití specializované odbornosti pracovníků žalovaného). Ani případné pochybení na straně celního úřadu není důvodem liberace žalobkyně, neboť žádným

způsobem neprokazuje, že žalobkyně (její zástupkyně) vynaložila veškeré úsilí, které bylo možné požadovat (resp. jakékoli). K vlastnímu úsilí žalobkyně uvedla pouze volbu zástupkyně, neformální konzultaci s celním úřadem a skutečnost, že žalobkyně měla jednoznačnou představu o využití stroje a odpovědi na zbožíznaleckou otázku „*k čemu to je*“ a v souladu s tím poskytla informaci zvolené zástupkyni, přičemž o správnosti závěru zástupkyně neměla důvod pochybovat a komplikovanost zařazení nemohla předvídat.

16. Soud se ztotožňuje s žalovaným, že volba celní zástupkyně, které jednala jménem žalobkyně a na její účet, není sama o sobě liberačním důvodem. To je též plně v souladu s ustanovením čl. 15 odstavce 2 celního kodexu Unie, podle něhož platí, že „*[p]odáním celního prohlášení, celního prohlášení pro dočasné uskladnění, vstupního souhrnného celního prohlášení, výstupního souhrnného celního prohlášení, prohlášení o zpětném vývozu nebo oznámení o zpětném vývozu určitou osobou celním orgánům nebo podáním žádosti o povolení nebo o jakékoli jiné rozhodnutí se dotýčná osoba stává odpovědnou za správnost a úplnost informací uvedených v celním prohlášení, oznámení nebo žádosti*“ [pododstavec 1 písm. a)], přičemž „*[j]estliže prohlášení nebo oznámení podává nebo informace poskytuje celní zástupce dotýčné osoby podle článku 18, je povinnostmi uvedenými v prvním pododstavci tohoto odstavce vázán i celní zástupce.*“ (pododstavec 3). Nadto žalobkyně ani netvrdila, jakým způsobem celní zástupkyni vybrala, jaké jí poskytla informace a zda, případně jak kontrolovala její činnost.
17. Poskytnutí neformální a nezávazné informace v rámci e-mailové komunikace, která je z povahy věci omezena informacemi, jež byly poskytnuty celní zástupkyní, nesvědčí o tom, že by žalobkyně vynaložila veškeré úsilí, které bylo možné požadovat. Konkrétní okolnosti ani obsah konzultací zástupkyně s pracovníci celního úřadu navíc nebyly žalobkyní v řízení tvrzeny a doloženy. Žalobkyně mohla zejména využít žádosti o závaznou informaci o sazebním zařazení zboží ve smyslu čl. 33 celního kodexu Unie, což však neučinila. K obecné námitce nepřiměřenosti tohoto postupu vzhledem k relativně malé hodnotě zboží soud obecně konstatuje, že hodnotu zboží s ohledem na fakturovanou cenu zboží 107 682 EUR a doměřenou výši cla 49 555 Kč nepovažuje za relativně malou, přičemž tato námitka nebyla žalobkyní více rozvedena, a proto se jí soud podrobněji nezabýval.
18. Soud dále poznamenává, že jednoznačná představa o využití stroje nepostačuje k jeho zařazení, neboť rozhodujícím kritériem jsou objektivní charakteristiky a vlastnosti zboží v okamžiku dovozu zboží, přičemž účel použití výrobku může být objektivním kritériem, pokud je mu inherentní (viz např. rozsudky Soudního dvora Evropské unie ze dne 14. 4. 2011 ve spojených věcech C-288/09 a C-289/09, *British Sky Broadcasting Group*, ze dne 19. 10. 2000, C-339/98, *Peacock*; ze dne 15. 9. 2005, C-495/03, *Intermodal Transports*, ze dne 18. 7. 2007, C-142/06, *Olicom* či ze dne 19. 2. 2009, C-376/07, *Kamino International Logistics*). Pokud tedy žalobkyně uvádí, že poskytovala informace zástupkyni v souladu s tímto náhledem, nikterak to nesvědčí o tom, že poskytla zástupkyni veškeré relevantní informace pro zařazení zboží a že zástupkyně s vynaložením odborné péče tyto informace posoudila z hlediska všech relevantních zbožíznaleckých otázek (tím méně o tom, že by žalobkyně vynaložila veškeré úsilí, které po ní bylo možné požadovat, aby k porušení povinnosti nedošlo). Skutečnost, že žalobkyně měla jednoznačnou představu o využití stroje, neznamená, že nemohla předvídat komplikovanost zařazení, neboť zařazení je obecně relativně složitou odbornou otázkou a kritéria pro zařazení nelze tímto způsobem redukovat, jak plyne z výše uvedené ustálené judikatury. Namítaná e-mailová konzultace

spíše nasvědčuje jistým pochybnostem na straně celní zástupkyně, o nichž žalobkyně mohla vědět, neboť bylo na žalobkyni, jak si svůj vztah s celní zástupkyní upraví.

19. Od údajů v celním prohlášení, které mohou být přijaty bez ověřování, se odvíjí výše vyměřeného cla. Je povinností České republiky zajistit, aby sankce za porušení celních předpisů byly účinné, přiměřené a odrazující (čl. 42 odst. 1 celního kodexu Unie). Rozhodnutí o spáchání celního deliktu a s ním spojené uložení sankce za situace, kdy žalobkyně neprokázala, že by vynaložila veškeré úsilí, které na ní bylo možné požadovat, plně odpovídá jejímu účelu, jímž je zajistit řádné plnění povinností stanovených celním kodexem Unie. V daném případě nelze přitom přehlédnout vliv nesprávně uvedeného údaje na výši cla. Uložení sankce je zcela v souladu s generálně i individuálně preventivním smyslem sankce, jímž je zajistit, aby žalobkyně, jakož i jiné osoby v obdobné situaci, s ohledem na hrozbu sankce vynaložily veškeré úsilí, které lze po nich požadovat, aby k takovému porušení nedošlo (například využily žádosti o závaznou informaci o sazebním zařazení zboží), a věnovaly patřičnou pozornost všem zbožíznaleckým otázkám. Z hlediska preventivní funkce sankce není významné, zda celní orgány v průběhu kontroly a doměřovacího řízení změnily svůj názor na sazební zařazení zboží, ať již se tak stalo v návaznosti na doplnění informací o předmětném zařazení v průběhu odvolacího řízení či též v důsledku nesprávného právního posouzení celním úřadem. Dysfunkce ve fungování orgánů veřejné moci může s ohledem na individuální okolnosti případu představovat liberační důvod v oblasti správněprávní odpovědnosti, pokud se takové selhání podstatnou měrou podílelo na vzniku formálně protiprávního jednání jednotlivce nebo protiprávního stavu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2013, č. j. 1 As 188/2012-30). Nic takového se však z tvrzení žalobkyně nepodává. Neformální e-mailová konzultace není způsobila vyvolat legitimní očekávání ve správnost údaje o sazebním zařazení. S ohledem na výše uvedené soud neshledal námitky žalobkyně týkající se naplnění liberačních důvodů a rozporu uložení sankce s jejím smyslem důvodnými.
20. Vzhledem k tomu, že soud neshledal žalobní body důvodnými, a ani nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
21. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 18. června 2019

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu